

Sau tất cả, người ta sẽ chọn lựa điều gì ?

Trong tình yêu, điều gì làm người ta đau khổ nhất. Chẳng phải là mối tình "Một người bước, một người đau, một người âm thầm lau nước mắt sao?" Đứng giữa ngã ba đường mang tên "Cũ – Mới" ta phải chọn lựa buông bỏ và giữ chặt điều gì?

Cô, một cô gái xinh đẹp và đài các, cô khoác trên mình khí chất của sự thanh tao và nhẹ nhàng, nước da trắng sứ cùng nụ cười tỏa nắng khiến bao chàng trai xao xuyến rung động. Anh yêu cô, yêu nụ cười và đôi mắt long lanh trong vắt ấy. Anh theo đuổi cô, cấp 2, cấp 3, cho đến khi lên 12 họ chính thức yêu nhau. Cô là gió, và anh nguyện làm mây cùng cô bay lượn khắp bầu trời, cuộc sống của cô và anh ngọt ngào và say đắm như câu chuyện cổ tích bước ra thực tại. Cũng vì cô là gió nên cô mỏng manh đầy yếu đuối. Cô sống trọn cho những khát khao vào ước mơ tuổi trẻ. Cô yêu anh, một tình yêu đơn sơ như thế.

Chị, không xinh đẹp mỹ miều, không lung linh tỏa nắng, đôi lại, chị có một ánh mắt ma mị và một đôi môi xinh hờn dỗi. Chị và anh quen nhau khi anh lên đại học. Đối với anh chị luôn là một điều gì đó bí ẩn và huyền bí. Chị là bạn cùng lớp với anh trai anh, trong một lần tình cờ, vô tình anh gặp chị. Chị học khá giỏi ngoại ngữ nên đã được anh trai anh nhờ làm gia sư dạy kèm. Lần đầu tiên gặp anh, chị không cười mà chỉ chú tâm dạy rồi về. Lần thứ hai, lần thứ ba cũng vậy. Chị dạy dễ hiểu, nhưng ngoài vấn đề học tập ra chị dường như chẳng màng quan tâm bất cứ điều gì.

- Chị....

- Có chỗ nào không hiểu hả?

- Không. Chị cười cái không được hả.

- Không.

- Vậy em không học nữa.

Chị nhìn thẳng vào đôi mắt anh, ánh mắt như nhấn chìm cả thế giới, cái lạnh lẽo trong chớp nhoáng lan tỏa ra xung quanh khiến cho người đối diện phải run nhẹ lên một cái.

- Đùa đấy, làm gì mà căng vậy?

Chị không biết, hay dường như không muốn biết, ánh mắt anh từ lúc nào đấy luôn dõi về chị, luôn bên cạnh chị. Hình ảnh chị và đôi mắt kia ám ảnh lấy anh mỗi khi màn đêm buông xuống, tay cầm điện thoại nhắn tin với cô mà lòng anh chỉ suy nghĩ về chị. Cảm giác tội lỗi và nhiều thứ cảm xúc hỗn độn quần lấy anh vào con đường dài không lối thoát. Muốn chạy cũng không thể chạy, muốn dừng cũng không thể dừng. Phải chăng với chị là cái gì đó mới mẻ mà anh luôn mong chạm tới, còn với cô là những kỉ niệm chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ khiến anh đau nhói trong lòng.

Khi đông vừa sang, cũng chính là lúc con người ta dễ mềm lòng và yếu đuối nhất. Cái lạnh và nỗi cô đơn pha trộn vào nhau khiến người ta chỉ muốn vội cầm một bàn tay nào đó cho bớt đi trống trải. Và chị cũng không ngoại lệ.

- Ấy, đi xem lớp em đá bóng đi.

- Đi làm gì chứ.

- Xem em đá bóng chứ làm gì.
- Bớt giỡn.
- Đi mà...hứa chị mà đi là học bài cực kì nghiêm túc luôn.
- Không là không.

Chị nói vậy nhưng rồi chị vẫn đi, trái tim anh rung lên một nhịp ầm áp nhẹ nhàng, bước đi bên cạnh chị, cảm nhận từng hơi thở mon man, mái tóc thoảng nhẹ hương bay khẽ, trái tim anh chỉ biết ghen lên đau đớn.

Anh đá bóng rất giỏi, từng đường chuyền chuẩn xác phô diễn những kỹ thuật điêu luyện. Trong suốt mùa giải, chị đã đồng hành với anh như vậy. Từ đá khoa, đá ngành, cho đến đá trường. Trái tim chị hòa theo nhịp bóng, quện với tim anh làm một, đau cùng anh, cười cùng anh và có những khi rơi nước mắt cùng anh. Đường như trái bóng tròn trên sân cỏ đã vô tình gắn kết chị lại với anh, đường như chị đang vui đi trong lòng những u ám cùng những nghĩ suy ngồn ngang cần được xếp gọn.

Một ngày, khi vô tình ngó ngang đồng sách vở của chị, cầm quán nhật kí của chị trên tay, mắt anh dừng lại và tim anh đau quặn "Cậu ấy giống anh lắm, từ ánh mắt cho đến nụ cười." Thì ra tại sao nhiều lúc vô tình chị vẫn gọi nhầm tên anh là vậy. Mà anh có quyền gì để xen vào cuộc sống của chị. Trong đầu anh mông lung suy nghĩ, chẳng hiểu thứ tình cảm bấy lâu chị dành cho anh là gì.

Thời gian là chiếc vỏ bọc bị lỗi của tạo hóa, chẳng ai có thể giấu mãi chuyện gì cả, chỉ là khi đối mặt, chẳng biết con đường phía trước mình cần bước sẽ ra sao. Ai sẽ khép đôi mi lại để người kia cất bước, ai sẽ nắm chặt tay cùng bước trên con đường phía trước. Nhắm mắt lại, cả ba người chỉ muốn chìm thật sâu vào trong bóng tối, vô thức với thực tại. Khi con đường phía trước trở nên chênh vênh và lạc lõng, khi nhận ra yêu thương cũng chỉ như trò chơi của tạo hóa, lắng đọng lại, chẳng cần phải nghĩ cũng thấy tim đau quặn.

Tiếng cô khóc nức dài trong điện thoại, đôi mắt chị u hoài không cảm xúc. Là vì cô đã đặt niềm tin nơi anh quá nhiều hay vì anh tham lam không biết trân trọng những gì mình đang có.

Anh đã quay lưng lại, nhìn về cô gái với đôi mắt non nớt sưng mọng lên vì khóc. Anh đã buông tay một người con gái đến một giọt nước mắt cũng không rơi nổi, chỉ biết mím chặt môi, để cho máu hòa tan mà chảy ngược vào tim. Có người nói, anh quay lại vì kỉ niệm, có người nói anh quay lại vì còn yêu, riêng chị chị biết rõ anh quay lại vì điều gì, có đôi lúc chị định nói ra tất cả, nhưng trong lòng chị không đủ mạnh mẽ để làm tổn thương một cô gái, chỉ một tiếng cười khẩy mà lòng nghe tê tái.

Ngày anh thấy dòng nhật kí của chị, là sau ngày chị đã thấy được một tờ giấy của anh. Tờ giấy được chia làm hai. Một bên viết tên một cô gái nào đó, một bên viết tên chị. Xinh đẹp cô ấy 1 chị 1. Quan tâm anh cô ấy 1 chị 1. Tình cảm cô ấy 1 chị 3. Điều kiện kinh tế cô ấy 5 chị 1. Kết quả chị đã thua một cách trắng trợn.

Sau tất cả, giữa hai cô gái, người ta sẽ chọn lựa điều gì.....chẳng phải là ai sẽ là người tốt hơn sao?